

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1235/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Гордане Којић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и ББ, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Ђорђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 310/22 од 29.04.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 340/25 од 21.07.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Владимира Ђорђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 310/22 од 29.04.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 340/25 од 21.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 310/22 од 29.04.2025. године окривљени АА и ББ оглашени су кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, па је окривљеном АА због кривичног дела из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика претходно утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) месеци, а за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 13.10.2019. године до 10.12.2019. године, која ће се извршити у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ће, ако окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора, док је окривљеном ББ због кривичног дела

из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика утврђена казна затвора у трајању од 7 (седам) месеци, а за кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, казна затвора у трајању од 3 (три) месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, која ће се извршити у просторијама у којима станује, без примене електронског надзора, које не сме напуштати, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ће, ако окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка Основном суду у Врању плате паушални износ од по 5.000,00 динара и износ од 81.325,00 динара (сваки по 40.662,50 динара), а ОЈТ у Врању трошкове кривичног поступка настале пред тим органом у износу од 6.472,00 динара (сваки по 3.236,00 динара), као и да на име трошкова кривичног поступка оштећенима ВВ и ГГ солидарно плате износ од по 438.750,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док су именовани оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева, упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 340/25 од 21.07.2025. године делимичним усвајањем жалбе ОЈТ у Врању преиначена је пресуда Основног суда у Врању К 310/22 од 29.04.2025. године, у делу одлуке о кривичној санкцији, па су окривљенима због кривичних дела за која су првостепеном пресудом оглашени кривим и то – кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 2 (две) године, а због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, појединачне казне затвора у трајању од по 8 (осам) месеци, па су применом одредбе члана 60. Кривичног законика, а у односу на окривљеног АА и применом одредбе члана 63. Кривичног законика, осуђени на јединствене казне затвора у трајању од по 2 (две) године и 3 (три) месеца, које ће издржати по правноснажности пресуде, а у коју се окривљеном АА има урачунати и време проведено у притвору од 13.10.2019. године до 10.12.2019. године, док су, жалба ОЈТ у Врању у осталом делу, као и жалба заједничког браниоца окривљених АА и ББ, одбијене као неосноване и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, у ком делу је првостепена пресуда, уважавањем жалби пуномоћника оштећених ВВ и ГГ, укинута и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Владимир Ђорђевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде и окривљеном АА ублажи казну, а окривљеног ББ ослободи од оптужбе због извршења кривичног дела из члана 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, док ће му у односу на кривично дело из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика изрећи блажу кривичну санкцију, узимајући у обзир његову битно смањену урачунљивост.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљених се у поднетом захтеву за заштиту законитости позива на одредбу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, која је општег карактера и не прописује конкретне разлоге за подношење захтева за заштиту законитости, при чему повреду не опредељује навођењем конкретне повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Међутим, по оцени Врховног суда, из навода поднетог захтева произилази да је исти поднет због повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац у образложењу поднетог захтева указује да нижестепени судови приликом изрицања казне окривљенима нису у довољној мери ценили све околности из члана 54. Кривичног законика, као и остале околности конкретног случаја, посебно чињеницу постојања афекта код окривљеног АА, јер су оштећени у догађају који је претходио критичном догађају, нанели тешке телесне повреде сину овог окривљеног - окривљеном ББ.

Поред овога, у захтеву бранилац наводи да се у радњама окривљеног ББ нису стекли законски елементи кривичног дела 121. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, јер је критичном приликом возилом управљао његов отац – окривљени АА, што искључује кривицу окривљеног ББ у односу на ово кривично дело, износећи при томе и сопствено мишљење о урачунљивости овог окривљеног, на који начин, по оцени Врховног суда, бранилац окривљених оспорава чињенично стање у правноснажној пресуди као неразјашњено и погрешно утврђено, уз изношење сопствене верзије критичног догађаја, као и сопствених чињеничних закључака у погледу доказаности чињеница које се тичу радње извршења предметних кривичних дела, супротних чињеничним утврђењима и закључцима суда у побијаној правноснажној пресуди. Овакви наводи браниоца, по оцени Врховног суда, представљају указивање на повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Наводи браниоца, којима се оспоравају разлози другостепене пресуде, представљају битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреде одредби чланова 440. и 441. став 1. ЗКП, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих је окривљеном преко браниоца дозвољено подношење овог ванредног правног лека, Врховни суд је поднети захтев оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић